

**Feedback op Elia's consultatie over de
toekomstige coördinatie van assets (iCAROS)
- TeaMwise & Anode**

Algemeen

In dit document vindt u de feedback van TeaMwise, na afstemming met Anode, in verband met de voorstellen van Elia over de toekomstige coördinatie van assets (iCAROS).

Hoewel het geheel complex is, steunen we in het algemeen de voorstellen van Elia. We denken echter dat er een aantal ontwerpfouten in het voorstel zitten. We geven daarom graag onderstaande feedback.

Rollen en verantwoordelijkheden

Vaak willen grote afnemers dat transport en energie op één factuur gecombineerd worden, en leggen daarom het Toegangscontract bij de leverancier. Het lijkt daarom nuttig om de toewijzing van de verantwoordelijke voor de betaling van de transportkosten door de Grid User te laten uitvoeren, en niet langer deze taak de facto toe te schrijven aan de Access Holder.

Niet enkel vermijdt men zo een reeds lang gekende intrede-drempel in het Toegangscontract, het zorgt er hopelijk eveneens voor dat meer Grid Users zelf toegangscontracten zullen tekenen, wat het engagement van de netgebruikers aanwakkert in de markt, wat broodnodig is als we de toekomst met hernieuwbare energie willen realiseren. Daarnaast zou deze verbetering een marktverstoring oplossen, vermits in de huidige setup de Access Holder vaak vanwege de factuurverantwoordelijkheid wordt aangesteld, maar daardoor meteen een vetorecht krijgt op alle andere opties/verantwoordelijkheden die via het Toegangscontract geregeld worden. Dit is een onlogische en marktversturende maatregel die we eindelijk kunnen oplossen in deze oefening.

De Grid User zou ook zelf zijn BRP kunnen aanwijzen. We zien niet in waarom de Access Holder dit in de nieuwe setup zou blijven doen. De Grid User kan naast de BSP, Scheduling Agent en Outage Planning Agent ook de BRP aanduiden. Elia dient consequent te zijn in haar setup:

- A. Oftewel stelt ze de Grid User centraal, en laat ze vandaar uit alle rollen toewijzen, inclusief de BRP (en deel-BRP's voor bandlevering,...)
- B. Oftewel stelt ze de Access Holder centraal, en laat ze deze professionele partij (die de Grid User zelf kan zijn), alle rollen toewijzen

Het huidige voorstel van Elia is vis noch vlees op dit vlak. Wij zijn voorstander van het B-model, daar het verzekert dat een professionele partij uitdrukkelijk de verantwoordelijkheid opneemt inzake de organisatie van de toegang tot het aansluitpunt. Het zou eveneens een vereenvoudiging van het technisch reglement kunnen opleveren, daar veel bepalingen rechtstreeks in het Toegangscontract geregeld kunnen worden, zonder specificatie in het Technisch Reglement.

In model A zien we het risico voor de netbeheerder dat bij het ontbreken van bepaalde toewijzingen/verantwoordelijkheden, de Grid User verantwoordelijk zal zijn, zonder dat hij daarbij expliciet hiervoor heeft aangegeven dat hij zich ervan bewust is. De enige juridische

basis zal het Technisch Reglement zijn, wat een indirecte, omslachtige en niet-klantvriendelijke (grid-user vriendelijke) manier is om deze verantwoordelijkheden aan te duiden. Men zal de Grid User ten hoogste aansprakelijk kunnen houden voor nalatigheid, wat veel zwakker is dan de garanties die een professionele Access Holder zal kunnen bieden voor diverse marktprocessen. De Europese netwerkcodes stellen de Grid User ad ultimam verantwoordelijke voor het falen van diverse taken van de verschillende rollen, en wij geloven dat de professionaliseringstap via de Access Holder een sterkere garantie kan geven voor een robuust marktdesign tussen alle partijen dan het huidige voorstel van Elia.

Een duidelijk voorbeeld van deze problematiek is dat Elia aangeeft dat in geval van een operationeel issue met bijvoorbeeld de nominaties en de schedules, alle partijen zich tot de Grid User moeten wenden. De praktijk leert ons dat de Grid User de slechtst geplaatste partij is om dit proces te coördineren, in de 30 tot 60 minuten die voor handen zijn om een dergelijk issue op te lossen (weekend, nacht,...). De Grid User kan dergelijke coördinatie beter overdragen aan een centrale Access Holder, wat onmogelijk is, contractueel gezien, in het huidige voorstel van Elia en dus tot operationele risico's zal leiden.

Uiteraard is bovenstaande enkel een verbetering als de Access Holder een delegatie van de verantwoordelijkheid inzake de te betalen grid fee kan doen aan een zelfgekozen derde partij (nieuwe rol).

Transfer of Energy

We zijn van mening dat energieoverdracht (Transfer of Energy, ToE) ook moet worden gefaciliteerd voor de activering van flexibiliteit in het kader van redispatching.

Als dit niet mogelijk wordt gemaakt, worden marktpartijen (FSPs en Grid Users, maar ook ARPs/leveranciers) mogelijk geconfronteerd met twee verschillende juridische kaders en operationele procedures voor de activatie van dezelfde flexibiliteit voor twee verschillende doelen: balancing met ToE en redispatching zonder ToE.

Dit heeft mogelijk (kostelijke) gevolgen. Het zou bovendien kunnen leiden tot een de facto uitsluiting van de toepassing van ToE voor bepaalde Grid Users, omdat de complexiteit van de vereiste contractuele afspraken (die zowel balancing als redispatching moeten omvatten) leveranciers mogelijk toelaat de uitbating van bepaalde vormen van flexibiliteit door FSPs te blokkeren aangezien geen adequate fallback beschikbaar is (de fallback om ToE te gebruiken is in het huidige voorstel enkel beschikbaar voor flexibiliteit voor balancing).

Er is een consensus dat ToE een noodzakelijke “stok achter de deur” is voor flexibiliteit voor balancing. De argumenten die deze stok nodig maken, zijn ook van toepassing op flexibiliteit voor redispatching. Elia geeft bovendien zelf aan¹ dat er een sterke link is tussen de rollen van Scheduling Agent en BSP, en legt daarom zelfs op dat een Grid User slechts met één partij een overeenkomst mag sluiten om zijn flexibiliteit te beheren.

We gaan er bovendien van uit dat de nodige wetswijzigingen op tijd kunnen worden doorgevoerd om de toepassing van ToE mogelijk te maken in lijn met de voorziene timing om iCAROS te implementeren.

1 Design Note Scheduling and Redispatching, hoofdstuk 4, pagina 10

Elia stelt bovendien voor² dat, indien er al een BSP is die niet de Grid User is en waarop ToE van toepassing is, de Grid User zelf de rol van Scheduling Agent zou moeten opnemen voor het aanbieden van flexibiliteit voor redispatching. Dit lijkt ons nodeloos complex voor vele Grid Users, die dan ook geconfronteerd zouden worden met verschillende procedures en kaders voor de activering van dezelfde flex voor balancing versus redispatching. Dit lijkt foutgevoelig. De toepassing van ToE mogelijk maken, zou deze complexiteit vermijden.

Mogelijkheid om een derde partij aan te duiden als Scheduling Agent

Elia lijst enkele specifieke gevallen op³ waarmee rekening gehouden moet worden bij het ontwerp van de regels m.b.t. de Scheduling Agent.

De eerste situatie, waar er al een BSP is voor balancing, hebben we hierboven besproken.

In de tweede situatie, waar flexibiliteit (nog) niet wordt aangeboden voor balancing, mag de gebruiker een Scheduling Agent aanduiden. Indien een leverancier hiervan gebruik zou maken om zichzelf in het leveringscontract op te leggen als Scheduling Agent (een clause die bij veel Grid Users vermoedelijk geen achterdocht zou opwekken), kan de leverancier zo de facto de uitbating van de flexibiliteit door derde partijen (vb. aggregators) verhinderen. De beperking dat een Grid User slechts met één partij een overeenkomst mag sluiten om zijn flexibiliteit te beheren, zou dus kunnen leiden tot een daling van de beschikbare flexibiliteit, en zou kunnen verhinderen dat de Grid User vrij kan kiezen hoe hij zijn flexibiliteit valoriseert (dit is nochtans een van de principes die CREG naar voren heeft geschoven in eerdere publicaties). Dergelijke contractuele clauses zouden dus moeten worden verhinderd, of de rollen van Scheduling Agent en FSP zouden moeten worden losgekoppeld.

In de derde situatie, waar gesproken wordt over niet-coördineerbare assets, wordt de Grid User verplicht om zelf de rol van Scheduling Agent op te nemen. Het lijkt ons nuttig om hier toch toe te laten om toch een derde partij als Scheduling Agent aan te duiden. Het verschil met de tweede situatie – waar wel een derde partij als Scheduling Agent mag worden aangeduid – lijkt ons nogal theoretisch, dus we zien niet in waarom in de éne situatie wel een derde partij mag worden aangeduid en in de andere niet.

Scheduling voor opslag

Elia stelt dat voor opslag twee schedules vereist zullen zijn, een voor het opladen en een voor het ontladen. Dit lijkt ons omslachtig en foutgevoelig. Eén schedule met bijvoorbeeld negatieve waarden voor het ontladen en positieve waarden voor het opladen lijkt eenvoudiger en minder foutgevoelig (aangezien twee afzonderlijke schedules onderling inconsistent zouden kunnen zijn).

Return to schedule in geval van MW schedules

Elia geeft aan dat return-to-schedule requests ook mogelijk zullen zijn wanneer ON/OFF schedules gebruikt worden. Het is echter onduidelijk waarop Elia zich in geval van een ON

2 Design Note Scheduling and Redispatching, hoofdstuk 4, pagina 11

3 Design Note Scheduling and Redispatching, hoofdstuk 4, pagina 11

schedule zou baseren om te weten welk vermogen een eenheid in dat geval zou moeten injecteren na de return-to-schedule request.

Verband tussen bids voor redispatching en balancing

Elia zal balancing bids als onbeschikbaar markeren indien (een deel van) de assets in de betreffende bids zijn afgeroepen via redispatching bids. We vragen Elia graag om te bevestigen dat in zulke gevallen geen penalties zullen worden toegepast op de FSP indien die hierdoor niet meer in staat zou zijn om de gereserveerde reservevermogens ter beschikking te stellen.

Activatie van redispatching biedingen

Het is onduidelijk of Elia in geval van activatie van flexibiliteit voor redispatching, het te activeren vermogen zou communiceren, of het bijgewerkte schedule.

Assets zonder intraday MW scheduling verplichting

Elia geeft aan⁴ dat een baseline moet worden vastgesteld voor flexibiliteit die geen intraday MW scheduling verplichting heeft. We zijn het ermee eens dat de "last QH" methode niet geschikt is voor redispatching acties. Aangezien andere methodes, zoals de "X of Y" methode, inherente nadelen hebben, zou de mogelijkheid moeten worden voorzien om ook voor deze flexibiliteit (optionele) schedules in te dienen, die dan als baseline kunnen dienen.

Men zou zelfs verder kunnen gaan en schedules verplichten. De aanbieder kan in zulk geval zelf kiezen welke methode hij gebruikt om de schedules te bepalen, vb. "X of Y", de productieplanning, of een andere methode. Elia kan de kwaliteit van de schedules monitoren.

De kosten voor submetering moeten hiervoor zo laag mogelijk worden gehouden, en dit lijkt het eenvoudigst te garanderen door deze taak vrij te maken. Er is immers geen reden waarom de netbeheerders een monopolie zouden moeten hebben op het plaatsen van submeters. Het uitlezen van dit soort "energiemarkt faciliterende" submeters kan uiteraard wel een taak van de netbeheerders blijven (maar het Nederlandse voorbeeld toont aan dat eigendom van de meter door de netbeheerder daarvoor niet noodzakelijk is), in lijn met de huidige mogelijkheden met betrekking tot submeters op het TSO niveau. De toepassing van deze werking op het TSO net naar de DNB netten zou tevens een verstoring van het level playing field voorkomen tussen installaties op het TSO niveau en het DNB niveau.

Aangezien alle eenheden waarvoor de netbeheerders momenteel een telecontrolekast vereisen, door de nieuwe iCAROS regelgeving ook coördineerbaar zullen worden, lijkt het onnodig om nog (dure) telecontrolekasten te vereisen. De functionaliteit hiervan kan worden overgenomen door de Scheduling Agent, die in staat zal moeten zijn de eenheid een nul-schedule (dus geen injectie) op te leggen. Het volstaat dus in het marktdesign de mogelijkheid op te nemen voor zowel TSO als DNB om een setpoint door te sturen naar een eenheid. Gezien de intensieve samenwerking tussen TSO en DNB met betrekking tot

4 Design Note Scheduling and Redispatching, hoofdstuk 8.3.2, pagina 38

flexibiliteit, nu en in de toekomst, zien wij dit als een logische en eenvoudige stap in de evolutie van de markt.

Planning: Status “In testing”

We zien het nut in van de status “In testing” maar de eisen die bij deze status horen lijken soms wat zwaar voor de impact die de tests kunnen hebben. De eis om een maand op voorhand een gedetailleerd testplan voor te leggen lijkt zijn doel ver voorbij te schieten voor de indienstname van bijvoorbeeld een WKK van 250 kW. Een indicatief productieprogramma is voor zulke eenheden mogelijk moeilijk voor te leggen en lijkt weinig toegevoegde waarde te hebben.

Combinaties van assets

Het is ons niet duidelijk of bijvoorbeeld de combinatie van een RES-productie-eenheid met daarbij een batterij voor het optimaliseren van het eigen verbruik van de opgewekte energie, als één of meerdere assets zou worden geklasseerd. Indien ze achter dezelfde meter staan, lijkt het echter zinloos om deze afzonderlijk te behandelen. Het is bijvoorbeeld zinloos om te vereisen dat de PV-installatie geen energie opwekt (May-Not-Run) terwijl de batterij de opgewekte energie nog lokaal kan opslaan. Een “May-Not-Inject” op de combinatie lijkt dan zinvoller.

Spanningsniveaus

De ontwerpnota's beschrijven enkel het voorgestelde ontwerp voor assets die zijn aangesloten op het Elia-net (en CDS'en die op het Elia-net zijn aangesloten). Er wordt vermeld dat de eisen voor assets die zijn aangesloten op de DNB-netten, zullen worden bepaald op basis van discussies tussen Elia en Synergrid. Het lijkt ons ook raadzaam om netgebruikers en marktpartijen bij deze discussies te betrekken. We geven in elk geval al mee dat we een level playing field verkiezen op basis van asset types, onafhankelijk van waar de assets zijn aangesloten. Dit om operationele procedures zo uniform mogelijk te houden en foutgevoeligheid te beperken. Verder lijkt het ons ook niet wenselijk om discriminatie te introduceren op basis van waar een asset is aangesloten.

*Met vriendelijke groeten,
TeaMwise
Anode*